

dopouští se nejen ten, kdo svým nedbalým jednáním nebo opominutím teprve přivozuje nebezpečí dosud neexistovavší, nýbrž i ten, kdo je podle zákona nebo dobrovolně převzatého závazku povinen nebezpečí již existující odstraniti, pokud se týče zmírniti, tuto povinnost však řádně neplní a tím působí, že třetí osoby jsou vydány nebezpečí, mylně předpokládanému za odstraněné, pokud se týče pokud možno zmírněné, ve skutečnosti však neodstraněnému, ba ani nezmírněnému, jak tomu bylo i v souzeném případě; vždyť bleskosvod, nevyhovující vadnou konstrukcí svému účelu, aby blesky sváděl do země a takto je učinil neškodnými, nebezpečí hrozící z úderu blesku nejen neodstraňuje a nezmírňuje, nýbrž dokonce i zvětšuje.

Obžalovaný pak sám připustil, že provozuje instalaci bleskosvodů po živnostensku a že předpisy E. S. Č. četl a tedy je znal a mohl proto již podle svého povolání a vzhledem k uvedeným předpisům, vydaným právě k zamezení úrazů následkem vadného zřízení hromosvodů nahlížeti, že zjištěnými úchytkami od těchto předpisů, jež, byť i nebyly předpisem zákonným, jsou přece cennými směrnicemi, vydanými řadou vynikajících odborníků na základě jejich bohatých zkušeností a vědomostí theoretických, vydává M-a a jeho spolubydlící nebezpečnoství života, zdraví, nebo tělesné bezpečnosti. Nalézací soud tedy nepochybil podřadiv zjištěný čin obžalovaného pod skutkovou podstatu přestupku podle § 431 tr. z.

Čís. 5878.

Ke skutkové podstatě zločinu nabízení se ke křivému svědectví podle §§ 197, 199 a) tr. zák. se vyžaduje, aby se někdo ke křivému svědectví nabízel s o u d u; nestačí proto nabídka ke křivému svědectví učiněná pouze osobě s o u k r o m é.

(Rozh. ze dne 15. dubna 1937, Zm I 295/37.)

Nejvyšší soud uznal jako soud zrušovací po ústním líčení o zmateční stížnosti generálním prokurátorem k zachování zákona podané do rozsudku krajského soudu, jímž byl obžalovaný uznán vinným zločiny veřejného násilí podle § 98 lit. b) tr. z. a podvodu podle §§ 197, 199 a) tr. z., takto právem:

Rozsudkem krajského soudu, pokud jím byl obžalovaný A. uznán vinným zločinem podvodu podle §§ 197, 199 a) tr. z., porušen byl zákon v ustanoveních §§ 197, 199 a) tr. z.; tento rozsudkový výrok se jako zmatečný zrušuje ve výroku o vině a důsledkem toho i ve výroku o trestu a ve výrocích s tím souvisících až na výroky o ztrátě práva volebního a o započtení vazby a na výrok o náhradě nákladů řízení trestního a obžalovaný osvobozuje se podle § 259, čís. 2 tr. ř. od obžaloby vznesené naň pro zločin podvodu podle §§ 197, 199 a) tr. z., jehož se prý dopustil tím, že se dne 3. října 1933 v N. ucházel u P. o křivé svědectví, jež měl P. před soudem vydati, resp. P-ovi křivé svědectví nabídl.

D ů v o d y:

Rozsudkem krajského soudu byl obžalovaný uznán vinným, že I. P-ovi přímo a ústně vyhrožoval trestním udáním a usvědčením u soudu

v tom úmyslu, aby na ohroženém vynutil zaplacení 4.000 Kč, při čemž pohrůžka byla způsobila vzbuditi důvodnou obavu, 2. že se nabídl P-ovi ke křivému svědectví, jež se mělo před soudem vydati, čímž spáchal ad 1 zločin veřejného násilí vydíráním podle § 98 lit. b) tr. z., ad 2 zločin podvodu podle §§ 197, 199 a) tr. z.

Tento rozsudek nabyl právní moci, ježto se obžalovaný vzdal výslovně opravných prostředků.

Uvedeným rozsudkem byl však porušen zákon v ustanoveních §§ 197, 199 a) tr. z.

Nalézací soud ve skutkovém vztahu zjistil, že P. v srpnu 1933 zachytil osobním autem na silnici povoz a nato auto zastavil, aby se přesvědčil, co se stalo. V tom přijel obžalovaný a řekl P-ovi, aby jel dále, že se nic nestalo. Nějaký čas nato přišel obžalovaný k P. a říkal mu, že P. poškodil tehdy povoz i auto a že když mu dá 4.000 Kč, že on (t. j. obžalovaný) u soudu řekne, že nic neví, že se mýlil a že to nebyl P. Při tom obžalovaný vyhrožoval P., že když mu 4.000 Kč nedá, že řekne u soudu, že náraz zavinil on, což ho bude státi 20.000 Kč, že prý zranil ženu i koně.

V tomto zjištěném skutkovém ději shledal nalézací soud mimo skutkovou podstatu zločinu veřejného násilí vydíráním podle § 98 lit. b) tr. z., ještě i skutkovou podstatu zločinu podvodu podle §§ 197, 199 a) tr. z., při čemž nalézací soud svůj právní závěr co do posléze uvedeného zločinu odůvodňuje tím, že se obžalovaný skutečně ucházel u P. o křivé svědectví a že svědectví mělo býti křivé, ježto o případu nebylo zahájeno žádné vyšetřování a ježto obžalovaný řekl nejprve P. po příhodě, že se nic nestalo, ale pak si věc rozmyslel a říkal, že došlo zaviněním P. k nehodě.

Avšak uvedená a v rozsudku nalézacího soudu obsažená skutková zjištění nepřipouštějí právní závěr nalézacího soudu, pokud soud v nich shledal skutkovou podstatu zločinu podvodu ve smyslu §§ 197, 199 a) tr. z., a to ať již nabízením se ke křivému svědectví (jak se uvádí v rozsudkovém výroku) neb ucházením se o křivé svědectví (jak se uvádí v rozsudkových důvodech). Skutková podstata ucházení se o křivé svědectví je vyloučena již tím, že se podle rozsudkového zjištění obžalovaný sám nabízel, že něco před soudem dosvědčí, tedy nežádal sám nikoho, aby před soudem jako svědek vypovídal. Ve zjištěném jednání obžalovaného, spočívajícím v tom, že se pouze P-ovi, tedy osobě soukromé, nabízel ke křivému svědectví, nelze pak shledávat nabízení se ke křivému svědectví ve smyslu §§ 197, 199 a) tr. z., neboť ke skutkové podstatě trestného činu v cit. místě zákona uvedeného se výslovně vyžaduje, aby se nabídka ke křivému svědectví stala s o u d u, jak plyne z jasného znění § 199 a) tr. z.: »... nebo když se někdo ke křivému svědectví soudu nabídnul« — wenn ein falsches Zeugnis gerichtlich angeboten oder abgelegt wurde. — Nestačí proto pouhá nabídka ke křivému svědectví, učiněná pouze vůči osobě soukromé. (Srov. Altmann I, str. 568, Finger II, 623).

Shledal-li nalézací soud, ač zjistil, že se obžalovaný nabídl ke křivému svědectví pouze soukromé osobě a nikoli též soudu, v takovéto nabídce

skutkovou podstatu zločinu podle §§ 197, 199 a) tr. z., porušil zákon v citovaném jeho místě a zatížil v tom směru rozsudek zmatkem podle § 281, čís. 9 a) tr. ř.

Tímto porušením zákona utrpěl obžalovaný zřejmou újmu, ježto nalézací soud vzal za přitěžující okolnost souběh dvou zločinů, takže nesprávné odsouzení pro zločin podle §§ 197, 199 a) tr. z. mělo vliv na výměru trestu uloženého s výslovným poukazem na § 34 tr. z., a to v neprospěch obžalovaného. Bylo proto právem uznati tak, jak uvedeno

Čís. 5879.

Zločin podle § 149 tr. zák. nelze přičítati, může-li pokládati pachatel za jisté, že dítě bude v nejbližší chvíli nejen nalezeno, ale také zachráněno, a že je tudíž nebezpečí života dítěte právě tak vyloučeno, jako kdyby zůstalo dále v ochraně pachatelově.

(Rozh. ze dne 16. dubna 1937, Zm II 179/37.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl zmatečné stížnosti obžalované do rozsudku krajského soudu, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem odložení dítěte podle §§ 149, 151 tr. z., zrušil napadený rozsudek jako zmatečný a vrátil věc nalézacímu soudu, aby ji znovu projednal a o ní rozhodl.

Důvody:

Zmatečné stížnosti, uplatňující důvod zmatečnosti podle § 281, čís. 9 [správně lit. a)] tr. ř., nelze upřítí oprávnění.

Odložením dítěte se rozumí jeho dopravení na takové místo nebo jeho opuštění na takovém místě, kde může a podle úmyslu pachatelova má býti dítě vydáno v nebezpečí smrti neb aspoň jeho záchrana přenechána náhodě. I v druhém případě počítá pachatel s možností, že k záchraně snad nedojde. To platí také v mírněji trestném případě § 151 tr. z., kde bylo dítě odloženo na místě obyčejně navštěvovaném a takovým způsobem, že se dalo důvodně očekávat, že bude brzy zpozorováno a zachráněno. Z toho vysvítá, že ani pouhá důvodná naděje, že odložené dítě bude v nejbližší chvíli nalezeno a zachráněno, ani skutečná jistota, že by musilo býti v nejbližší chvíli nalezeno, nevylučuje nebezpečí, jemuž čelí ustanovení § 149 a násl. tr. z., není-li zároveň jistoty, že ten, kdo dítě najde, se ho také ujme. Z toho však s druhé strany též vyplývá, že trestnost je vyloučena, může-li pokládati pachatel za jisté, že dítě bude v nejbližší chvíli nejen nalezeno, nýbrž také zachráněno, a že je tudíž nebezpečí života dítěte právě tak vyloučeno, jako kdyby zůstalo dále v ochraně pachatelově (srovn. rozh. čís. 1714 Sb. n. s., Miříčka, Trestní právo hmotné, str. 333, Altmann I., str. 381).

Bylo-li v souzeném případě rozsudkem zjištěno, že se obžalovaná marně pokusila, aby její půlroční dítě bylo přijato ve výzkumně mládeže, že je pak při svém odchodu položila na schodech výzkumny, obávajíc se,